

Sygnatura akt: XI GC 340/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Paulina Lebowska

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2020 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **F. S. i M. R.**

przeciwko (...) **spółka akcyjna w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 7.750 (siedem tysięcy siedemset pięćdziesiąt) złotych i 42 (czterdzieści dwa) grosze z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 lutego 2018 roku;
2. zwraca powodom, solidarnie od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 111 (sto jedenaście) złotych i 70 (siedemdziesiąt) groszy tytułem nadpłaconej zaliczki;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 2.777 (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt siedem) złotych i 30 (trzydzieści) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 133 (sto trzydzieści trzy) złote tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania.

Sygnatura akt: XI GC 340/19

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 października 2018 roku F. S. i M. R. wnieśli o zapłatę na ich rzecz od pozwanego (...) spółka akcyjna w W. kwoty 5.100 złotych z odpowiednimi odsetkami oraz o zapłatę kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że uszkodzono pojazd B., sprawca ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej, pozwana uznała odpowiedzialność, wpłaciła zaniżone odszkodowanie za naprawę, poszkodowana przelała wierzycelność na powodów.

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 48).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu od powodów, na jego rzecz.

W toku postępowania powodowie (karta 181 oraz karta 147) powodowie rozszerzyli powództwo o kwotę 2.650,42 złotych żądając zapłaty kwoty 7.750,42 złotych.

W pozostałym zakresie strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 stycznia 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. nr rej. (...) należący do A. S.. Sprawca szkody posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) spółka akcyjna w W..

Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który wszczął postępowanie likwidacyjne, w którym przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady ustalając wysokość szkody na kwotę 4.100,82 złotych którą wypłaciła tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Kolejną decyzją tytułem odszkodowania wypłacono kwotę 3.852,75 złotych

Niesporne a ponadto dowód:

- **wydruk z (...), karta 63 – 69;**

Poszkodowany kwestionując wysokość przyznanego odszkodowania zwrócił się do powoda F. S. i M. R. o pomoc w dochodzeniu odszkodowania.

W dniu 11 kwietnia 2018 roku poszkodowany zawarł z powodami umowę cesji wierzytelności na podstawie której przełał na powoda wierzytelność przysługującą mu w stosunku do (...) spółka akcyjna w W., z tytułu opisywanej szkody. Umowa miała charakter odpłatny. Tytułem sprzedaży wierzytelności poszkodowany otrzymał cesjonariusza (nabywcy wierzytelności) pewną kwotę.

Dowód:

- umowa cesji (...);
- zawiadomienie o cesji, karta 12;
- pełnomocnictwo karta 14 – 17;

Powodowie wzywali pozwanego do zapłaty.

Niesporne.

Szkodę spowodował sprawca wymuszając pierwszeństwo, uderzył w pojazd B. lewą stroną pojazdu. Policji na miejsce zdarzenia nie wzywano, spisano oświadczenie. Po zdarzeniu zapaliła się kontrolka poduszek powietrznych, świeciły się również inne kontrolki. Uszkodzony był narożnik zderzaka. Samochód został naprawiony, pieniądze z odszkodowania nie wystarczyły na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Po przedmiotowej kolizji pojazd uczestniczył w innych dwóch kolizjach. Miały one miejsce po naprawie pojazdu po pierwszej, wyżej opisanej, kolizji.

Dowód:

- zeznania świadka K. S., karta 101;
- zeznania świadka M. S. (1), karta 101 -102;
- dokumenty w aktach szkodowych, karta 105;
- zeznania świadka M. S. (2), karta 116 płyta CD protokół;

W chwili pierwszych oględzin pojazd po uszkodzeniu posiadał oryginalne reflektory, szyby boczne i czołową, grubość warstwy lakierowej odpowiadała grubości lakieru po lakierowaniu fabrycznym.

Koszt naprawy pojazdu według technologii producenta, mając na uwadze części zamienne zalecane przez producenta pojazdu i ustalenie średnich stawek za roboczogodzinę (121,50 złotych za prace blacharskie i 127,10 złotych za prace lakiernicze) wyniósł 15.703,99 złotych.

Koszt naprawy przy użyciu części alternatywnych (Q) wynosi 11.278,99 złotych;

Koszt naprawy przy użyciu dostępnych części alternatywnych o porównywalnej jakości i o cenie średniej to kwota 11.180,76 złotych.

Koszty naprawy bez uwzględnienia naprawy (wymiany) klemy pirotechnicznej plusowej wyniosły by odpowiednio w powyższych wariantach 15.022,41 złotych, 10.597,41 złotych, 10.499,18 złotych.

Wartość pojazdu przed szkodą to 140.200 złotych, po szkodzie 130.300 złotych.

W wycenach poprzedzających proces strona pozwana nie uwzględniła wymiany klemy pirotechnicznej.

W zakresie związku przyczynowego między spornym zdarzeniem a uszkodzeniem klemy pirotechnicznej – zdarzenie mogło wywołać uszkodzenie tego elementu.

Aby przywrócić stan pojazdu sprzed szkody, należy użyć części oryginalnych sygnowanych znakiem producenta albowiem zastosowanie takich części daje możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego, karta 119-139;

- opinia biegłego, karta 158 – 169;

- oświadczenie biegłego, karta 170;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi norma zawarta w art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którą przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z normą zawartą w art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Norma zawarta w art. 35 ustawy stanowi, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela wobec poszkodowanego obejmuje szkody na osobie oraz szkody w mieniu (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki

takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Powodom przysługiwała legitymacja czynna do dochodzenia roszczeń na własną rzecz, która wynika z przedłożonej przez niego umowy cesji oraz z art. 509 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z kolei norma zawarta w art. 510 § 1 k.c. stanowi, iż umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności. Kwestionował natomiast wysokość wyliczonego przez powoda odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, związanego z kosztem naprawy pojazdu.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony oraz na opinii biegłego sądowego Z. N..

Wyjaśnienia wymagał przede wszystkim fakt konieczności naprawy/wymiany klemy pirotechnicznej (stąd sporządzono drugą opinię). Biegły składając na rozprawie drugą opinię pisemną wskazał, że ustalił, po kontakcie z dwoma serwisami (...) związek przyczynowy między opisywanym zdarzeniem a uszkodzeniem tego elementu. Tych okoliczności strony nie kwestionowały.

Niesporny w sprawie był fakt, że pozwany wypłacił tytułem odszkodowania kwotę 4.100,82 złotych. Według wyliczenia biegłego koszt zasadny do poniesienia przez poszkodowanego celem przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody stanowi kwotę 11.180,78 złotych. Po rozszerzeniu powództwa (karta 147, 181) powód dochodził od pozwanego kwoty 7.750,42 złotych stanowiących różnicę między kwotą wyliczoną przez biegłego (15.703,99 złotych) a otrzymanym przez poszkodowanego odszkodowaniem (4.100,82 złotych + 3.852,75 złotych).

Do ustalenia kwoty odszkodowania przyjęto kwotę 15.703,99 złotych ponieważ aby przywrócić stan pojazdu sprzed szkody, należy użyć części oryginalnych sygnowanych znakiem producenta albowiem zastosowanie takich części daje możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę na stanowisko wyrażone w orzeczeniu Sądu Najwyższego w sprawie II CNP 43/17 gdzie wskazano, że jeśli poszkodowany wykonuje naprawę wprawdzie tanim sposobem, ale niefachowo, to zachowuje on prawo do odszkodowania w wysokości profesjonalnej naprawy. Zwrócić też należy uwagę na poglądy Sądu Najwyższego w orzeczeniu w sprawie II CNP 41/17 gdzie wskazano, że jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania a więc spełnienia świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.) to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może według swojego wyboru żądać od ubezpieczyciela kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Tym samym art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę art. 363 § 1 k.c. w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji.

Stąd w takim układzie nie ma znaczenia ewentualna propozycja ubezpieczyciela naprawy pojazdu za jego pośrednictwem.

Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt I stanowią normy zawarte w art. 481 § 1 k.c. i w art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i art.. Koszty poniesione przez powoda, który wygrał proces w całości to wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w wysokości 1.800 złotych opłata od pozwu 255 złotych, opłata od pełnomocnictw 34 złotych oraz koszt sporządzenia opinii przez biegłego w kwocie 688,30 złotych. Powód sprawę przegrał w całości, stąd zasądzono na jego rzecz od pozwanego koszty w pełnej wysokości w kwocie 2.777,30 złotych.

Koszt opinii biegłego wyniósł 1.488,30 złotych (1.230,70 złotych + 257,60 złotych), strony uiściły zaliczki po 800 złotych, do zwrotu na rzecz powodów wygrywających sprawę pozostała kwota 111,70 złotych w myśl art. 84 ust. 1 w związku z art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych tytułem nadpłaconej zaliczki.

Wobec rozszerzenie powództwa w myśl art. 98 k.p.c. i art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kwotę 133 złotych pobrano od pozwanego przegrywającego sprawę tytułem 5% opłaty od rozszerzonego powództwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

3. (...)